

سوسیالیسم و آنارشیسم

کمیته اجرائی شورای نمایندگان کارگران دیروز، ۲۳ نوامبر، تصمیم گرفت درخواست آنارشیستها را برای داشتن نمایندگی در کمیته اجرائی و شورای نمایندگان کارگران رد کند. خود کمیته اجرائی دلایل زیر را برای این تصمیم ارائه داد: «(۱) در تمام تجربه بین المللی، کنگره‌ها و کنفرانسهای سوسیالیستی هیچگاه نمایندگانی از آنارشیستها نداشته‌اند، زیرا آنها مبارزه سیاسی را به عنوان وسیله‌ای برای دستیابی به آرمانهایشان نمی‌شناسند؛ (۲) فقط احزاب می‌توانند نمایندگی داشته باشند و آنارشیستها یک حزب نیستند.»

ما تصمیم کمیته اجرائی را به بالاترین درجه درست و هم از دیدگاه اصولی و هم از دیدگاه سیاست عملی دارای اهمیت عظیم می‌دانیم. اگر قرار بود شورای نمایندگان کارگران را به عنوان پارلمان کارگری یا یک نهاد خود - حکومتی کارگران در نظر بگیریم، در این صورت اشتباه می‌بود که درخواست آنارشیستها را رد می‌کردیم. هر چقدر که نفوذ آنارشیستها در بین کارگران (خوشبختانه) ناچیز باشد، به هر حال، تعداد مشخصی از کارگران بدون شک از آنها حمایت می‌کنند. این مسئله که آیا آنارشیستها یک حزب، سازمان، گروه یا انجمنی داوطلبانه از افراد هم اندیش را تشکیل می‌دهند، مسئله‌ای قراردادی است و اهمیت چندانی از لحاظ اصولی ندارد. در پایان، اگر آنارشیستها، در حالی که مبارزه سیاسی را رد می‌کنند، تقاضای نمایندگی در مؤسسه‌ای که چنین مبارزه‌ای را به پیش می‌برد نمایند، این بی‌ثباتی زنده فقط یک بار دیگر نشان خواهد داد فلسفه و تاکتیکهای آنارشیستها چقدر متزلزل است. اما، مسلماً بی‌ثباتی نمی‌تواند دلیلی برای ممانعت از ورود کسی به «پارلمان» یا یک «نهاد خود - حکومتی» باشد. ما تصمیم کمیته اجرائی را کاملاً صحیح دانسته و آن را متناقض با فعالیتها، خصلت و ترکیب این نهاد نمی‌دانیم. شورای نمایندگان کارگران به هیچ وجه یک پارلمان کارگری یا نهاد خود - حکومتی نیست، بلکه سازمان رزمنده‌ای به منظور دستیابی به اهداف مشخص می‌باشد.

این سازمان رزمنده، بر مبنای توافق رزمی موقت و نانوشته‌ای، نمایندگانی از حزب سوسیال دمکرات کارگری روسیه (حزب سوسیالیسم پرولتری)، حزب «سوسیالیست رولوسیونر» (نمایندگان سوسیالیسم خرده بورژوائی یا جناح چپ افراطی دمکراتهای بورژوائی انقلابی)، و نهایتاً تعداد کثیری از کارگران «غیرحزبی» را دربر دارد. البته گروه آخر بطور عام غیرحزبی نیستند، بلکه انقلابیون غیرحزبی می‌باشند، هواداری آنها کاملاً متوجه طرف انقلاب بوده، با اشتیاق، انرژی و از خود گذشتگی بی‌کرانی برای پیروزی آن مبارزه می‌نمایند. به این دلیل کاملاً طبیعی است که کمیته اجرائی نمایندگان دهقانان انقلابی را دربر داشته باشد.

برای همه مقاصد عملی، شورای نمایندگان کارگران اتحاد نو بنیاد و وسیعی از سوسیالیستها و دمکراتهای انقلابی است، البته عبارت «انقلابی غیرحزبی» بیانگر یک سری مراحل انتقالی بین اولی‌ها و دومی‌ها می‌باشد. چنین اتحادی به منظور هدایت اعتصابات سیاسی و سایر اشکال بیشتر فعالانه مبارزه، برای درخواستهای دمکراتیک فوری که توسط اکثریت عظیم جمعیت مورد قبول واقع شده و تأیید گشته‌اند، آشکارا لازم است. در این نوع اتحاد، آنارشیستها مفید نخواهند بود، بلکه مشکل ساز خواهند شد؛ آنها فقط بی‌نظمی می‌آورند و بدین ترتیب نیروی تهاجم مشترک را تضعیف می‌کنند؛ برای آنها این مسئله که آیا اصلاح سیاسی مسئله‌ای مبرم و مهم است هنوز «قابل بحث» می‌باشد. کنار گذاشتن آنارشیستها از اتحاد رزمنده که در حال پیشبرد انقلاب دمکراتیک ما است، از نقطه نظر این انقلاب کاملاً لازم و در جهت منافعش

است. در یک اتحاد رزمنده فقط برای کسانی که برای هدف آن اتحاد می جنگند ممکن است جایی وجود داشته باشد. اگر، مثلاً، «کادتها» یا «حزب نظم و قانون» [۱] موفق شده بودند که حداقل صدها کارگر را به شاخه‌هایشان در سن پترزبورگ وارد کنند، کمیته اجرائی شورای نمایندگان کارگران نمی توانست در هایش را به روی نمایندگان چنین سازمانهایی بگشاید.

در توضیح این تصمیم، کمیته اجرائی به تجربه کنگره‌های سوسیالیستی بین المللی استناد می کند. ما از این اظهاریه، این به رسمیت شناسی رهبری ایدئولوژیک جنبش سوسیال دمکراتیک بین المللی توسط بدنه اجرائی شورای نمایندگان کارگران سن پترزبورگ، به گرمی استقبال می کنیم. انقلاب روسیه هم اکنون اهمیت بین المللی کسب کرده است. دشمنان انقلاب در روسیه هم اکنون به همراه ویلهلم دوم و همه انواع مرتجعین، مستبدین، نظامی گراها و استثمارگران در اروپا علیه روسیه آزاد توطئه چینی می کنند. همچنین نباید فراموش کنیم که پیروزی کامل انقلاب ما نیازمند اتحادی از پرولتاریای انقلابی روسیه با کارگران سوسیالیست همه کشورهاست.

بی دلیل نبوده که کنگره‌های سوسیالیستی بین المللی تصمیم گرفته‌اند که به آنارشیستها راه ندهند. شکافی عریض سوسیالیسم را از آنارشیسم جدا می کند، و **مأموران نفوذی** پلیس مخفی و نوکران مطبوعاتی دولتهای ارتجاعی به عبث سعی دارند وانمود کنند که این شکاف وجود ندارد. فلسفه آنارشیستها فلسفه بورژوائی است که معکوس گشته. تئوریهای فردگرایانه و آرمان فردگرایانه آنها کاملاً مخالف سوسیالیسم هستند. دیدگاههای آنها بیانگر نه تنها آینده جامعه بورژوائی، که با نیروی غیرقابل مقاومتی به سمت اجتماعی کردن کار گام برمی دارد، بلکه حال و حتی گذشته آن جامعه می باشد، یعنی حکمرانی تصادف کور بر تولیدکننده کوچک پراکنده و منزوی. تاکتیکهای آنها، که به رد مبارزه سیاسی می رسند، پرولترها را متفرق می سازند و آنها را به همراهان منفعل یک سیاست بورژوائی یا دیگر نوع آن مبدل می نمایند، زیرا برای کارگران غیرممکن و غیرقابل تصور است که واقعاً خودشان را از سیاست جدا کنند.

در انقلاب کنونی روس، وظیفه بسیج نیروهای پرولتاریا، سازماندهی آن، آموزش سیاسی و تربیت طبقه کارگر، از هر زمان دیگری ضروری تر است. هر چقدر که رفتار دولت صد سیاهی بیدادگرانه تر باشد، **مأموران نفوذی** با اشتیاق بیشتری تلاش خواهند نمود تا احساسات پست در میان توده‌های نادان و مدافعین بیچاره تر حکومت مطلقه را که زنده زنده می پوسد، به هر فرصتی چنگ می اندازد تا انقلاب را از طریق سازمان دادن سرقتهای مسلحانه، قتل عام و آدم کشی، و مست نمودن لمپن پرولترها بی اعتبار کند، تشویق کنند، و به تبع آن وظیفه سازماندهی که عمدتاً بر عهده حزب پرولتاریای سوسیالیست قرار می گیرد مهم تر خواهد شد. و ما به همه انواع مبارزه ایدئولوژیک متوسل خواهیم شد تا نفوذ آنارشیستها بر کارگران روس را در همان حد ناچیزی که تاکنون بوده است نگهداریم.

امضاء: ن. لنین

نوشته شده در ۲۴ نوامبر (۷ دسامبر) ۱۹۰۵

منتشره در نوایا ژیزن، شماره ۲۱،

۲۵ نوامبر ۱۹۰۵

مجموعه آثار لنین، جلد ۱۰

توضیحات

۱- حزب نظم و قانون – یک سازمان ضدانقلابی متشکل از بورژوازی بزرگ تجاری و صنعتی، زمینداران و رتبه‌های بالایی بوروکراسی که در پائیز ۱۹۰۵ تشکیل شد. کاملاً از رژیم تزاری حمایت کرد و از انحلال دوماً اول استقبال نمود. طی انتخابات دوماً دوم به همراه اتحادیهٔ صد سیاه روسهای حقیقی تشکیل یک بلوک داد. این حزب در سال ۱۹۰۷ از هم پاشید.

کمونیستهای انقلابی

<http://www.k-en.com>

info@k-en.com